

Links heeft de Palestijnen gepromoveerd naar de absolute top van het slachtofferschap

Posted on 30 september 2025 by Coen de Jong

De strijd tussen Israël en de Palestijnen is van alle buitenlandse conflicten het meest 'binnenlands' en politiek beladen. Een peiling van EenVandaag Opiniepanel van 13 mei 2025 liet zien dat de mate van afkeuring van het optreden van Israël in Gaza sterk correleert met de links-rechts verdeling van partijen en kiezers. Esther Ouwehand van de Partij voor de Dieren verscheen bij de Algemene Politieke Beschouwingen gekleed in de Palestijnse vlag. Het is tekenend dat burgemeester van Amsterdam Femke Halsema (GroenLinks) Gaza 'het Vietnam van onze generatie' noemde.

Verwees GroenLinks-PvdA leider Frans Timmermans na 7 oktober 2023 nog naar de Palestijnse terreurbeweging Hamas als 'een cultuur van de dood' – wat tot consternatie leidde bij islamitische oud-Kamerleden als Kauthar Bouchallikht en Tofik Dibi -, tijdens de laatste Algemene Politieke Beschouwingen verwees Timmermans naar berichtgeving in *de Volkskrant* over hoe het Israëlische leger

gericht zou schieten op Palestijnse kinderen. NGO's in ontwikkelingssamenwerking als OxfamNovib, Amnesty en Pax (grotendeels levend van overheidssubsidie en met in de top diverse oud-politici van PvdA of GroenLinks) zijn druk met het aanjagen van de pro-Palestijnse beweging.

Van studentenprotesten naar Palestina Komitee

De banden tussen (extreem-)links en de Palestijnse zaak gaan ver terug. Eind jaren '60 ontstond een nieuwe vorm van links activisme, dat niet meer de klassenstrijd centraal stelde maar allerlei onrecht in de Derde Wereld wilde bestrijden. Op universiteiten in West-Europa ontstond sympathie voor de PLO van Yasser Arafat, vanuit de opvatting dat de Westerse wereld Israël hielp de Palestijnen te onderdrukken. Bij het in 1969 opgerichte Nederlands Palestina Komitee zaten in het bestuur Bertus Hendriks – één van de aanvoerders van de Maagdenhuisbezetting en later actief voor buitenlandinstituut Clingendael – en Wim Bartels, de latere secretaris van het Interkerkelijk Vredesberaad (IKV). Daarnaast was er samenwerking met Pax Christi en de idealistische Wereldwinkels.

Socioloog Kees Broer beschrijft in zijn boek *50 Jaar Palestina Komitee: Ontkennen Goedpraten Meedoen* hoe het Komitee nooit helder afstand nam van Palestijnse terreuraanslagen zoals die bij de Olympische Spelen in München in 1972. Invloed op het Nederlandse buitenlands beleid aangaande Israël hadden pro-Palestijnse stemmen lange tijd amper: Nederland volgde internationaal grotendeels de pro-Israëlische koers van de Verenigde Staten.

Na 2000 organiseerden groepen als de Internationale Socialisten pro-Palestijnse manifestaties, waar ook Nederlandse moslims op afkwamen en waar sympathie voor de Palestijnse terreurbeweging Hamas hoorbaar en zichtbaar was. In de landelijke media verschenen regelmatig emotionele pro-Palestijnse betogen van publiciteitsbewuste activisten als Anja Meulenbelt (oud-senator voor de SP en nu actief voor BIJ1), Greta Duisenberg en oud-premier Dries van Agt van het CDA.

Van Agt riep in 2009 de pro-Palestijnse actiegroep The Rights Forum in het leven waarbinnen ook oud-politici als Jan Pronk (PvdA), Hedy d'Ancona (PvdA) en Laurens Jan Brinkhorst (D66) actief zijn. Woordvoerder en oud-diplomaat Berber van der Woude verklaarde daags na de aanval van Hamas op Israël op 7 oktober 2023 bij talkshow *OP1* dat Nederland de slachtpartij 'in context' moest zien van de Israëlische bezetting.

Sinds kort is Samidoun, een van oudsher marxistische splintergroepering die terreuraanslagen tegen Israël legitiem verzet noemt en in Duitsland en de VS verboden is, in Nederland zeer actief in grimmige demonstraties en bezettingsacties bij onder andere de Fokker-fabriek. Onder aanvoering van queer activisten Cian Bramwell en Laleh Almarjani verstoorde Samidoun op 17 juli 2025 de gemeenteraadsvergadering in Utrecht. PvdA-burgemeester Sharon Dijksma toonde zich begripvol en verklaarde: 'Ik begrijp de emotie en de woede, maar niet de agressie.'

De Rode Lijn

De schrijnende humanitaire situatie in Gaza, de duur van het conflict (al bijna twee jaar), de aantallen burgerslachtoffers én de hoeveelheid media-aandacht zijn aanjager van sympathie voor de Palestijnen. Na elk bericht over Palestijnse slachtoffers volgt aan talkshowtafels verontwaardiging van BN'ers en presentatoren.

Twee grote demonstraties tegen het optreden van Israël onder de noemer De Rode Lijn trokken meer dan 100.000 deelnemers, die zeker niet allemaal links zullen stemmen. Wél lag de organisatie in handen van Oxfam Novib, Pax, Amnesty Nederland én het eerder genoemde The Rights Forum. De NGO's gooiden hun volle gewicht en reputatie achter een recent rapport van de VN-mensenrechtenraad (geen onomstreden orgaan) dat stelde dat Israël in Gaza genocide pleegt.

Polarisatie

Het conflict tussen Israël en de Palestijnen haakt naadloos in op de toenemende polarisatie over immigratie en de islam. Rechts ziet in Gaza vooral islamitisch terrorisme van Hamas, links ziet in Gaza vooral door Israël onderdrukte Palestijnse moslims. De PVV ziet Israël als een bastion tegen de radicale islam. Op links is het van de SP tot D66 inmiddels een geloofsartikel dat Israël genocide pleegt.

Het Gaza-debat is daarmee het nieuwste element in de polarisatiemachine waarin ook thema's als klimaat, racisme en het slavernijverleden als brandstof dienen. Klimaatactivisten als Extinction Rebellion en Greta Tunberg gebruiken inmiddels Gaza als thema om hun achterban mee te mobiliseren.

Historicus James Kennedy stelde in zijn boek *Nieuw Babylon in Aanbouw* dat het in Nederland onder activistische jongeren (geboren ná 1945) sinds de jaren '60 gangbaar werd het goed-fout schema uit de Tweede Wereldoorlog te plakken op thema's uit het heden.

De afgelopen decennia zijn allerlei actiegroepen en belangenorganisaties dan ook vanuit eigen opvattingen gaan bepalen wat Goed en Fout was: van kwesties van discriminatie en immigratie tot aan het klimaat tot Gaza nu. De sfeer bij pro-Palestijnse demonstraties is vaak die van het Grote Morele Gelijk. Israël is Fout en wie nog tegensprekt staat aan de verkeerde kant van de geschiedenis en is medeplichtig aan kindermoord en genocide.

Verlossing van het juk van de Holocaust

De decennia van inspanningen door pro-Palestijnse sympathisanten wierpen de afgelopen twee jaar hun vruchten af op universiteiten, scholen en culturele instellingen. De opvatting dat Israël een koloniaal project is en de Palestijnen de ultieme slachtoffers sluit naadloos aan bij het 'woke' discours rond slavernij en racisme dat sinds 2020 op sociale faculteiten wortel heeft geschoten. Antikoloniale auteurs als Edward Saïd en Frantz Fanon gelden daarbij als autoriteit.

De slachtoffers van voorheen, de Joden, krijgen nu in de beeldvorming snel het stempel van daders. Gelijktelling van het Israëlische optreden in Gaza met Nazi-Duitsland is niet zeldzaam, tot aan columns van schrijver Jamal Ouariachi in voormalige verzetskrant *Trouw* toe. De Palestijnen krijgen de rol toegedicht van de laatste slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog: van hun geboortegrond verjaagd omdat Europa uit schuldgevoel de Joden een nieuwe land wilde geven.

Door de Palestijnen te omarmen als slachtoffers van 'settler-colonialism' transformeren de Palestijnen in verlossing brengende slachtoffers. 'Nooit meer' gaat nu voor de Palestijnen op en daarmee verlossen we onszelf in Nederland als het ware van het juk van het schuldgevoel over de Holocaust.

Veel activisten die de afgelopen jaren druk waren met agenderen van racisme, discriminatie en het slavernijverleden ageren nu tegen Joodse belangengroepen als het CIDI of oefenen druk uit om 'zionistische' wetenschappers en cultuurmakers te boycotten.

In de hiërarchie van slachtofferschap van racisme (de kern van de 'woke' theorievorming aan universiteiten) zijn Joden gedegradeerd en de Palestijnen gepromoveerd naar de absolute koppositie. 4 Mei moet opeens minder over de Holocaust en meer over Gaza gaan. Tekenend is dat de PvdA in Alkmaar namen van verzetshelden als 'politiek' en 'verdelend' zag.

Van marginaal studentenprotest naar kern van het linkse denken

Antisemitisme, een 19de-eeuwse term, is in de kern een samenzweringstheorie over kwaadaardige joodse invloeden achter de schermen en 'hun' vermeende beheersing van politiek en media. Een uitspraak op X op 7 september van de Nijmeegse universitair docent Harry Pettit over 'Zionists controlling the government and the media' past perfect in dit sjabloon. Niemand binnen de pro-Palestijnse beweging heeft zich tot nu toe openlijk van Pettit gedistantieerd.

Eenzijdig pro-Palestijnse opvattingen zijn van een marginaal verschijnsel binnen uiterst-links aan het einde van de jaren zestig uitgegroeid tot een dwingende consensus-opvatting binnen de linkse politiek, delen van het maatschappelijk middenveld en universiteiten.

Wynia's Week brengt broodnodige, onafhankelijke berichtgeving: drie keer per week, **156 keer per jaar**, met artikelen en columns, video's en podcasts. Onze donateurs maken dat mogelijk. [Doet u mee?](#) Hartelijk dank!